

Femeia de rezervă

ea are brațe de foc și te cuprinde în noapte
ca pe unicul adevăr al acestei lumi
și cercuri se strâng în tot întunericul
strigăt peste strigăt
carii se întorc obosiți la ieslea bătrână
femeia toarce încet
viață
moarte
viață
îți iubește rănila
îți ascute simțurile
prin păduri trec îngeri îndoliați
taie văzduhul în două
carii nechează
femeia te strânge la pieptul ei
e cald
încă ți-e teamă
ca oricărui soldat
auzi gloanțele șuierând și păsările tresărind în copaci
femeia toarce încet
viață
moarte
viață
e vremea să numeri rănila adânci
să lustruiești adevărul
să-ți chemi calul și să pleci înapoi
ca orice soldat
femeia asta te-a iubit ca pe un copil rătăcit
în propria poveste
și toarce încet
viață
moarte
viață

Câteodată și cei îngropați de vii

ne mai spun câte-o poveste
cu degete subțiri
mai bat în fereastra timpului
zguduie din temelii adevărul
și taie cu sabia văzduhul mohorât

câteodată ne pun în față toate dezastrele lumii
ca pe niște biblii
și noi le adoptăm
le primim binecuvântarea
cei îngropați de vii ne conduc orbește

prin castele de gheață
ne tulbură sângele
cu povești de la marginea universului

câteodată se ridică în vârful degetelor
ca semn de revoltă și ne dau să bem
din amarul nopților fiecare picătură
tot răul se dilată
carnea devine moale
vânăță
și simțim până la ultima particulă de nisip
că viața noastră
e cea mai mare iluzie

Poeții sunt cei mai grozavi amanți

te îmbracă în iluzii
te dezbracă la orice oră
îți învață pe de rost
carnea
sângele
strigătul
te traversează ca pe anotimpuri
sunt mereu tineri
frumoși
cu degetele moi ca iarba îți ating zilele
noptile
adevărul
poeții sunt cei mai grozavi amanți
cuvintele lor vindecă rănille adânci
ard până și ultimul gând sinucigaș
rătăcit prin mințile bolnave
te îmbracă în iluzii
te dezbracă la orice oră
cu buze fierbinți caută adevărul din carnea ta
poeții sunt cei mai grozavi amanți
se taie în forme perfecte
stabilesc întodeauna conexiuni
aleargă desculți prin sufletul tău
așa sunt poeții grozavi
cu mâinile lor subțiri
sapă șanțuri adânci în carnea ta
netezesc cuvintele
îngenunchează și se roagă la fiecare muză
ca la un Dumnezeu binecunoscut

Timpul se va întoarce în bârlogul lui

ca un animal bătrân și bolnav
cu gâtul uscat cu limba pleoscăind
se va trânti în țărână
ceasurile vor bate anemic
și sângele vremii va înnopta pe buzele noastre
ca un sărut de adio
moartea se va așeza pe brațele lui scorjite
și vor visa împreună mări și oceane
dezastre și nebunii
așa cum visează toți oamenii creduli
vor cuge râuri de smoală
flăcări apocaliptice vor cuprinde gândurile

timpul se va întoarce învins
cu oasele zdrențuite
cu fălcile încleștate
și va gusta țărâna de sub mantia-i neagră
ca un soldat rănit pe front
iar moartea se va așeza pe brațele lui
ca o femeie plătită să-i iubească neliniștea ultimei pulsații
și vor visa împreună munți și păduri
flăcări apocaliptice
șanțuri adânci

timpul se va întoarce în bârlogul lui
ca un câine urmărit de hingheri
ca un poet fără pâine și vin la o cină de taină
unde iluziile
ca niște femei goale l-ar vinde pe nimic